

השוחר פרק שני חולין

פא א מיי פ"ח מה' אנות הטומאה הלי"ז ופי"ט הלי"א ופי"ה הלי"ז ופי"ח בבי"ח ופי"א הל"ב ז ג ז :
פב ב מיי פ"ג מה' מעשר שני הלי"ד ופי"ח מה' טומאת אוכלין הל"ס ח :
פג ב מיי פ"ח מה' אנות הטומאה הלי"ז :
פד ד מיי ט"ס הל"ס י :
פה ה מיי ט"ס פ"ח הלי"ז :
פו ו ז מיי ט"ס הלי"ט :

שיטה מקובצת

אן דבר כולם טומאת שני גזרו עליהם: א דבחולין לא הוה אלא שניות אבל לענין תרומה וקדשים: ב ורובא דסתמי אליביה דסתם משנה ר"מ: ג הל"ב כי יצא מהם דם: ד ט"ז שחן שפול לאויר תנור שהוא כלי חרס נטמא תנור הדרי הוא דאשון: ו וכתבי ויקרא ומשמע ויקרא אלמא עבדי כשלישי ו האוכל אוכל שלישי שמה נגיעה מה נגיעה במקצת שמה נגיעה חף זיאה במקצת במקדש דאורייתא אב"ב בטומאה דרובנן לא. תימה דבפרק י"א ה' לטוטה (דף ג.) א"ר אסי רבי מאיר ורבי יהושע סברי און שני עושה שלישי בחולין רבי מאיר דתנן כל הטעון זיאת מים מדברי סופרים כו' ומותר בחולין ומאי ראיא מייית מיינה הא רבי עקיבא מודה בטומאה דרבנן כדאמר הכא דמשמע דאתא לפסוקי מדר' עקיבא דאמר התם עלני שני עושה שלישי בחולין ו"ל דרבי אסי לית ליה דיחוי דמטא והשתא לרבי אסי הייא דפרק קמא דשבת (דף י"ג.) דאלו פוסלין את התרומה דמשמע תרומה ולא חולין אתא דלא כר"ע דאפילו בטומאה דרבנן סבר דשני עושה שלישי בחולין: דאב"ב אוב"ב ראשון ראשון. נפ"ק דשבת (דף ט"ז.) מפרש טעמא משום דוימנין דאכלי אוכלין עומאים ושקלי משקין דתרומה ושדי בפומיה ו"א ומאי הוי ראשון זשני סגי וכ"מ משום מעשר שני דאון שני פוסלו והלא אפילו שני ויש לומר דרבי אליעזר משה מדומיו לעשות אוכל כמאכל לגמרי: מן

רבינו גרשום

קא חזינו כל הטעון ביאת מים מדברי סופרים כגון שצריך לטול דיו קודם שיאכל אם לא נטל דיו: שייך בחולין ובמשי. והני חולין שולחן ככסף מעשר חשובין כמשי. מי לא עסקי דקא ספי ליה לחבריה. כלומר שאינו אלא נגיעה דקא יצא דאין נאכלין כלומר שאינו יכול אפי' להאכיל ולא מקומת ליה א' אליבא דרבנן סברי אפי' יצא מהם דם נאכלים בידים מטומאת דמוקמין מתניין דלכולי בנגיעה: אלא אמר רב פפא הכא בידים החילות עסקין. כלומר מתניין דקתני הא יצא מהם דם און נאכלין בידים מטומאת בידים החילות כגון שהביעו דיו לבית המנוגע כדביעין לפרושי ור' שמעון בן אלעזר היא דאמר החילות לחולין ומטמאות חולין: כידים דעלמא שריגוהו רבנן. כלומר מה דעלמא שריגוהו טהור אין ידיו אלא שניות (אף הכא שנגעו באוכלין טמאין שהאוכל ראשון וידים שניות) אף הכא נמי כיון שהגוף טהור כידים דעלמא שריגוהו רבנן ויניחו אלא שניות: ונוקמה כו' עקיבא. כלומר ונוקמה כדמתניין דקתני הא יצא מהם דם און נאכלים בידים מטומאת כו' עקיבא דאמר וידים חשובות החילות כדביעין חולין: און אמר טמא אלא יטמא לטמא טומאת אחרי. כלומר ככר שבתוך התנור טמא ומטמא ככר אחר שהוא שלישי: הני מילי בדאורייתא אבל בדרבנן לא. כלומר בטומאה דאורייתא כולן שחן אבל בדרבנן כגון שניות דים לא אמר שנושה שלישי: ור' אלעזר אמר ר' אורשאי אביי בחולין כו'. כלומר מתני' דקתני הא יצא מהם דם און נאכלין בידים מטומאת (הכא) בחולין שנעשו על טהרת הקדש [מיי]ן: ורלא כו' יהושע כו' כלומר ר' יהושע אומר האוכל אוכל רבין שאוכל אוכל ראשון בין פוסל תרומה: בחולין שנעשו על טהרת הקדש אין חשבו גופו שני שלישי ואין מקבלין שלישי ורבידורי דר' יהושע כיון דריו שניות יכול לאכול חולין שנעשו על טהרת

וירמא עד כאן לא פליגי אלא באביה. אע"ג דנקט לטון דלמא נראה שכן הוא האמת וזכריתא מוכחת כן על דאסורין דמעשר משמע באכילה וזכרין ו' חומר בקדש (מגיגה דף י"א): לא גרים ודלמא זשום ספר: **ובאביה** רחולין לא פליגי. לא היה ריחן כאן לאכילה דחולין אלג דנקטיה זמס' מגיגה (ג"ו נקטיה הכא: ו' ו' נגיעה היא מרקתני ונאבלין. ו"א ו"א ו"א פלילו אס היה מן אוכלין יכול לדקדק דנגיעה איירי דאי דנגיעה שרי אמאי לא אכל כשיא מהן דס כיון דאין גופו טמא ומותר ליגע ויש לומר ד' דהחמירו חכמים שלא לאכול כשיש לו ידים מטומאת אף על גב דמותר ליגע: **דבול"י** ע"מא ביאה במקצת לא שמה ביאה. ואפילו לרש לקיש דלמר (נזמים דף ג'.) טמא שהכניס ידו לפנים לוקה היינו דוקא במקדש דדרשינן מדכתיב בכל קדש לא תגע ולא המקדש לא תגע עד מלאה ימי טהרה מה נגיעה במקצת שמה נגיעה חף זיאה במקצת במקדש דאורייתא אב"ב בטומאה דרבנן לא. תימה דבפרק י"א ה' לטוטה (דף ג.) א"ר אסי רבי מאיר ורבי יהושע סברי און שני עושה שלישי בחולין רבי מאיר דתנן כל הטעון זיאת מים מדברי סופרים כו' ומותר בחולין ומאי ראיא מייית מיינה הא רבי עקיבא מודה בטומאה דרבנן כדאמר הכא דמשמע דאתא לפסוקי מדר' עקיבא דאמר התם עלני שני עושה שלישי בחולין ו"ל דרבי אסי לית ליה דיחוי דמטא והשתא לרבי אסי הייא דפרק קמא דשבת (דף י"ג.) דאלו פוסלין את התרומה דמשמע תרומה ולא חולין אתא דלא כר"ע דאפילו בטומאה דרבנן סבר דשני עושה שלישי בחולין: דאורייתא אבל בדרבנן לא אמר ר"א א"ר הושעיא הכא בחולין שנעשו על טהרת הקדש עסקין ודלא כרבי יהושע ו' דתניא רבי אליעזר אומר האוכל אוכל ראשון שני שני שלישי שלישי רבי יהושע אומר האוכל אוכל ראשון ושני בחולין שנעשו על טהרת הקדש לית בהו שלישי ולוקמה בחולין

כל הטעון זיאת מים מדברי סופרים. כל שהוא מן המורה טהור וסופרים גזרו עליו טומאה כגון הידים והכלים שנטמאו במשקין והבא ראשו ורובו זמים שאזינן וכל האמורים זיאלות השבת אלל שמונה עשר דבר [שבת י"ג.] כולם טומאת שני אלוטומאה גזרו עליהם ומטמא את הקדש עד שעושה שלישי וטמא הוא שעושה רביעי: **ופוסל** אם הפרומה. דשלישי בתרומה פסול ולא עזיד רביעי. זמסכת סוטה (נ"ג.) נפקא לן מטבול יום זקל וזומר: **וחכמים** אומרים **דמעשר**. אלמא שאני מעשר מחולין: **ממאי**. ילפת מדרבנן דשני עושה שלישי דמעשר: **דלמא** עד כאן. לא (ב) קאסרי רבנן אלל דאסור לאכול מי שזידי מטומאת או הבא זמים שאזינס לא יאכל דמעשר דאסורין דמעשר אכילה משמע אלל באכילה דחולין מודו וזנגיעה דמעשר נמי לא אסרי ומתניין אסרי להו אפילו דנגיעה: **מדקסינן** נאכלין. ולא קמני אוכלין מי שזידי מטומאת דידקוק מיינה הא ילא דס לא יאכלס אלל נאכלין לאחריס על ידי מי שזידי מטומאת: **דקספי** ליה **חזריה**. וזכה דייקנין הא הוכשרו און נאכלין לאחריס אלמא פסלל זהו נגיעה שני והא ליכא למאן דלמור: (י"ג) מי לא עסקין כו'. כלומר מי לא משמע נמי נאכלין לאחריס ואפילו הכי דייק מתניין הא ילא מהן דס און נאכלין: **הכא**. מתניין דדייק הא הוכשרו פסלל זהו נגיעה ידים מטומאת לאו זידיס שניות קאמר אלל זידיס תחלות ולקמיה מפרש הי נינהו ידים תחלות ומתניין דקאמר זידיס תחלות הוכרו אף להיות ראשונות לחולין רבי שמעון זן אלעזר היא: **דסניא** און **ידיס** **תחלות** לחולין. זמקוס שהוכר ידים תחלות כגון ידים שהוכנסו לבית המנוגע דמיקרו תחלות לא הוכרו אלל חולין דבחולין לא הוה אלל שניות אלל לענין תרומה וקדשים שונייה תחלות משא"כ זשאר ידים דאפילו לתרומה שניות הויין: **רבי שמעון** זן **אלעזר** **אומר** **ידיס** **תחלות**. הוכרו אלל חולין וידיס שניות כגון סתם ידים הוכרו אלל תרומה לעשותה שלישי ולפוסלה: **הכניס** **ידיו**. כשנטלן וטיהרן מטומאת סתם ידים: **זיאה** **זמקלס** **לא** **שמה** **זיאה**. לית שמה זיאה הוי כל גופו טמא וזעי זיאה משום והבא אל הבית (ויקרא ד') ואון ידים הוה דמטמין. וטעמא דתרווייהו משום דגזרו דיו אנו זיאת כל גופו וזכהיא גזרה פליגי איו טומאה גזרו על ידיו ר"ע סבר ידיו גזרו רבנן שיהו תחלות כגופו אס נכנס שם דהוי ראשון מלאורייתא: **ידיס** **דעלמא**. ו"מ דאפילו נטלן ומד הכניסן ולא נגעו זשום דבר הוה שניות מחמת זיאה: **ונוקמה**. למתניין כר"ע דהא סתמיתא היא ורובא דסתמי ואליצא דר"ע דסתם משנה רבי מאיר וסתם ספרא רבי יהודה וכולוהו אליבא דרבי עקיבא(ט) וכיון דשמעת לרבי עקיבא דלמר ידיו תחלות אוקי למתניין זדידיה: **אלל** **לחולין** **שניות** **הויין**. הלכך מוקי לה כרבי שמעון זן אלעזר דלמר זיאה חף לחולין על תחלות: **וליהויין** **נמי** **שנייה**. וכרבי עקיבא מתוקמא שפיר: **דהא** **שמעינן** **ליה** **דמר** **שני** **עושה** **שלישי** **בחולין**. וכל היכא דתני זב זיוס סתמא הוהא יומא והכי אמרינן זכרכות (דף ק"ב.) שרץ שנפל לאויר תגורס והרי הוא ראשון והתנור מטמא מה שזמכו והוי שני וכתבי ויטמא ומשמע יטמא אלמא עזיד שלישי: **על ככר**. דסתם תנור ככרות זכרות: **שמטמא** **את** **השלישי**. וקרא משמע זין חולין וזין תרומה: **טומאה** **דאורייתא**. כגון שרץ: **אלל** **טומאה** **דרבנן**. כגון ידים דמדרבנן הוא דהויין שניות: **על טהרה** **הקדש**. כגון אדם הרגיל לאכול קדשים ורואה להיות רגיל מדיר זשמיירת טהרתו ושומר אף חולין מכל טומאות הפוסלות בקדש ואשמעינן דשני עזיד זהו שלישי: **ודלא** **כרבי** **יהושע**. דלמר חולין שנעשו על טהרת הקדש לא פסיל זהו שלישי דבעלה דעמו ואין יכול להתפס על חולין וטהרת הקדש: **האוכל** **אוכל** **ראשון**. נעשה גופו ראשון להיות מגעו שני והאוכל אוכל שני נעשה גופו שני להיות מגעו שלישי והאוכל שלישי שלישי. ולקמיה [ג'.] מפרש טעמא דר"א דמשי אוכל כמאכל עמו. דוקא שאכל חיי פסם שזהו עושה אוכלין שני מטמאין לפסול את הגוייה והן שני זיילי דלמר זעירובין (דף פ"ג.) אלל דנגיעה לא מטמא אוכל דהם שאין אדם וכלים שמתאין אלל מאז טומאה: **רבי יהושע** **אומר** **האוכל** **אוכל** **ראשון**. או אוכל שני הוי שני דסבירא ליה לרבי יהושע דלא משויין אוכל כמאכל. ולקמיה [ג'.] מפרש כי אכל אוכל שני אמאי משוי ליה שני: **שלישי** **שני** **לקדש**. האוכל מאכל שלישי נעשה גופו שני לקדש ועזיד שלישי ורביעי. ולקמיה [שס.] מפרש טעמא: **ואין** **שני** **לתרומה** **לא** **פסל** **לה** **אלל** **מיכל** **תרומה** **אסור** **דשלישי** **מיהא** **הוי** **ליסר** **בזכילה**. דאף ע"ג דלמר רבי יהושע אין אוכל נעשה כמאכל ה"מ זכורל אוכל ראשון דלא הוי ראשון למיעבד שני אלל לאימסורי באכילה מודה דשלישי עזיד האוכלו שלישי וה"ג אמרינן לקמן (דף ג') דשמעינן: בחולין

כל הטעון זיאת מים מדברי סופרים. כל שהוא מן המורה טהור וסופרים גזרו עליו טומאה כגון הידים והכלים שנטמאו במשקין והבא ראשו ורובו זמים שאזינן וכל האמורים זיאלות השבת אלל שמונה עשר דבר [שבת י"ג.] כולם טומאת שני אלוטומאה גזרו עליהם ומטמא את הקדש עד שעושה שלישי וטמא הוא שעושה רביעי: **ופוסל** אם הפרומה. דשלישי בתרומה פסול ולא עזיד רביעי. זמסכת סוטה (נ"ג.) נפקא לן מטבול יום זקל וזומר: **וחכמים** אומרים **דמעשר**. אלמא שאני מעשר מחולין: **ממאי**. ילפת מדרבנן דשני עושה שלישי דמעשר: **דלמא** עד כאן. לא (ב) קאסרי רבנן אלל דאסור לאכול מי שזידי מטומאת או הבא זמים שאזינס לא יאכל דמעשר דאסורין דמעשר אכילה משמע אלל באכילה דחולין מודו וזנגיעה דמעשר נמי לא אסרי ומתניין אסרי להו אפילו דנגיעה: **מדקסינן** נאכלין. ולא קמני אוכלין מי שזידי מטומאת דידקוק מיינה הא ילא דס לא יאכלס אלל נאכלין לאחריס על ידי מי שזידי מטומאת: **דקספי** ליה **חזריה**. וזכה דייקנין הא הוכשרו און נאכלין לאחריס אלמא פסלל זהו נגיעה שני והא ליכא למאן דלמור: (י"ג) מי לא עסקין כו'. כלומר מי לא משמע נמי נאכלין לאחריס ואפילו הכי דייק מתניין הא ילא מהן דס און נאכלין: **הכא**. מתניין דדייק הא הוכשרו פסלל זהו נגיעה ידים מטומאת לאו זידיס שניות קאמר אלל זידיס תחלות ולקמיה מפרש הי נינהו ידים תחלות ומתניין דקאמר זידיס תחלות הוכרו אף להיות ראשונות לחולין רבי שמעון זן אלעזר היא: **דסניא** און **ידיס** **תחלות** לחולין. זמקוס שהוכר ידים תחלות כגון ידים שהוכנסו לבית המנוגע דמיקרו תחלות לא הוכרו אלל חולין דבחולין לא הוה אלל שניות אלל לענין תרומה וקדשים שונייה תחלות משא"כ זשאר ידים דאפילו לתרומה שניות הויין: **רבי שמעון** זן **אלעזר** **אומר** **ידיס** **תחלות**. הוכרו אלל חולין וידיס שניות כגון סתם ידים הוכרו אלל תרומה לעשותה שלישי ולפוסלה: **הכניס** **ידיו**. כשנטלן וטיהרן מטומאת סתם ידים: **זיאה** **זמקלס** **לא** **שמה** **זיאה**. לית שמה זיאה הוי כל גופו טמא וזעי זיאה משום והבא אל הבית (ויקרא ד') ואון ידים הוה דמטמין. וטעמא דתרווייהו משום דגזרו דיו אנו זיאת כל גופו וזכהיא גזרה פליגי איו טומאה גזרו על ידיו ר"ע סבר ידיו גזרו רבנן שיהו תחלות כגופו אס נכנס שם דהוי ראשון מלאורייתא: **ידיס** **דעלמא**. ו"מ דאפילו נטלן ומד הכניסן ולא נגעו זשום דבר הוה שניות מחמת זיאה: **ונוקמה**. למתניין כר"ע דהא סתמיתא היא ורובא דסתמי ואליצא דר"ע דסתם משנה רבי מאיר וסתם ספרא רבי יהודה וכולוהו אליבא דרבי עקיבא(ט) וכיון דשמעת לרבי עקיבא דלמר ידיו תחלות אוקי למתניין זדידיה: **אלל** **לחולין** **שניות** **הויין**. הלכך מוקי לה כרבי שמעון זן אלעזר דלמר זיאה חף לחולין על תחלות: **וליהויין** **נמי** **שנייה**. וכרבי עקיבא מתוקמא שפיר: **דהא** **שמעינן** **ליה** **דמר** **שני** **עושה** **שלישי** **בחולין**. וכל היכא דתני זב זיוס סתמא הוהא יומא והכי אמרינן זכרכות (דף ק"ב.) שרץ שנפל לאויר תגורס והרי הוא ראשון והתנור מטמא מה שזמכו והוי שני וכתבי ויטמא ומשמע יטמא אלמא עזיד שלישי: **על ככר**. דסתם תנור ככרות זכרות: **שמטמא** **את** **השלישי**. וקרא משמע זין חולין וזין תרומה: **טומאה** **דאורייתא**. כגון שרץ: **אלל** **טומאה** **דרבנן**. כגון ידים דמדרבנן הוא דהויין שניות: **על טהרה** **הקדש**. כגון אדם הרגיל לאכול קדשים ורואה להיות רגיל מדיר זשמיירת טהרתו ושומר אף חולין מכל טומאות הפוסלות בקדש ואשמעינן דשני עזיד זהו שלישי: **ודלא** **כרבי** **יהושע**. דלמר חולין שנעשו על טהרת הקדש לא פסיל זהו שלישי דבעלה דעמו ואין יכול להתפס על חולין וטהרת הקדש: **האוכל** **אוכל** **ראשון**. נעשה גופו ראשון להיות מגעו שני והאוכל אוכל שני נעשה גופו שני להיות מגעו שלישי והאוכל שלישי שלישי. ולקמיה [ג'.] מפרש טעמא דר"א דמשי אוכל כמאכל עמו. דוקא שאכל חיי פסם שזהו עושה אוכלין שני מטמאין לפסול את הגוייה והן שני זיילי דלמר זעירובין (דף פ"ג.) אלל דנגיעה לא מטמא אוכל דהם שאין אדם וכלים שמתאין אלל מאז טומאה: **רבי יהושע** **אומר** **האוכל** **אוכל** **ראשון**. או אוכל שני הוי שני דסבירא ליה לרבי יהושע דלא משויין אוכל כמאכל. ולקמיה [ג'.] מפרש כי אכל אוכל שני אמאי משוי ליה שני: **שלישי** **שני** **לקדש**. האוכל מאכל שלישי נעשה גופו שני לקדש ועזיד שלישי ורביעי. ולקמיה [שס.] מפרש טעמא: **ואין** **שני** **לתרומה** **לא** **פסל** **לה** **אלל** **מיכל** **תרומה** **אסור** **דשלישי** **מיהא** **הוי** **ליסר** **בזכילה**. דאף ע"ג דלמר רבי יהושע אין אוכל נעשה כמאכל ה"מ זכורל אוכל ראשון דלא הוי ראשון למיעבד שני אלל לאימסורי באכילה מודה דשלישי עזיד האוכלו שלישי וה"ג אמרינן לקמן (דף ג') דשמעינן: בחולין

כל הטעון זיאת מים מדברי סופרים. כל שהוא מן המורה טהור וסופרים גזרו עליו טומאה כגון הידים והכלים שנטמאו במשקין והבא ראשו ורובו זמים שאזינן וכל האמורים זיאלות השבת אלל שמונה עשר דבר [שבת י"ג.] כולם טומאת שני אלוטומאה גזרו עליהם ומטמא את הקדש עד שעושה שלישי וטמא הוא שעושה רביעי: **ופוסל** אם הפרומה. דשלישי בתרומה פסול ולא עזיד רביעי. זמסכת סוטה (נ"ג.) נפקא לן מטבול יום זקל וזומר: **וחכמים** אומרים **דמעשר**. אלמא שאני מעשר מחולין: **ממאי**. ילפת מדרבנן דשני עושה שלישי דמעשר: **דלמא** עד כאן. לא (ב) קאסרי רבנן אלל דאסור לאכול מי שזידי מטומאת או הבא זמים שאזינס לא יאכל דמעשר דאסורין דמעשר אכילה משמע אלל באכילה דחולין מודו וזנגיעה דמעשר נמי לא אסרי ומתניין אסרי להו אפילו דנגיעה: **מדקסינן** נאכלין. ולא קמני אוכלין מי שזידי מטומאת דידקוק מיינה הא ילא דס לא יאכלס אלל נאכלין לאחריס על ידי מי שזידי מטומאת: **דקספי** ליה **חזריה**. וזכה דייקנין הא הוכשרו און נאכלין לאחריס אלמא פסלל זהו נגיעה שני והא ליכא למאן דלמור: (י"ג) מי לא עסקין כו'. כלומר מי לא משמע נמי נאכלין לאחריס ואפילו הכי דייק מתניין הא ילא מהן דס און נאכלין: **הכא**. מתניין דדייק הא הוכשרו פסלל זהו נגיעה ידים מטומאת לאו זידיס שניות קאמר אלל זידיס תחלות ולקמיה מפרש הי נינהו ידים תחלות ומתניין דקאמר זידיס תחלות הוכרו אף להיות ראשונות לחולין רבי שמעון זן אלעזר היא: **דסניא** און **ידיס** **תחלות** לחולין. זמקוס שהוכר ידים תחלות כגון ידים שהוכנסו לבית המנוגע דמיקרו תחלות לא הוכרו אלל חולין דבחולין לא הוה אלל שניות אלל לענין תרומה וקדשים שונייה תחלות משא"כ זשאר ידים דאפילו לתרומה שניות הויין: **רבי שמעון** זן **אלעזר** **אומר** **ידיס** **תחלות**. הוכרו אלל חולין וידיס שניות כגון סתם ידים הוכרו אלל תרומה לעשותה שלישי ולפוסלה: **הכניס** **ידיו**. כשנטלן וטיהרן מטומאת סתם ידים: **זיאה** **זמקלס** **לא** **שמה** **זיאה**. לית שמה זיאה הוי כל גופו טמא וזעי זיאה משום והבא אל הבית (ויקרא ד') ואון ידים הוה דמטמין. וטעמא דתרווייהו משום דגזרו דיו אנו זיאת כל גופו וזכהיא גזרה פליגי איו טומאה גזרו על ידיו ר"ע סבר ידיו גזרו רבנן שיהו תחלות כגופו אס נכנס שם דהוי ראשון מלאורייתא: **ידיס** **דעלמא**. ו"מ דאפילו נטלן ומד הכניסן ולא נגעו זשום דבר הוה שניות מחמת זיאה: **ונוקמה**. למתניין כר"ע דהא סתמיתא היא ורובא דסתמי ואליצא דר"ע דסתם משנה רבי מאיר וסתם ספרא רבי יהודה וכולוהו אליבא דרבי עקיבא(ט) וכיון דשמעת לרבי עקיבא דלמר ידיו תחלות אוקי למתניין זדידיה: **אלל** **לחולין** **שניות** **הויין**. הלכך מוקי לה כרבי שמעון זן אלעזר דלמר זיאה חף לחולין על תחלות: **וליהויין** **נמי** **שנייה**. וכרבי עקיבא מתוקמא שפיר: **דהא** **שמעינן** **ליה** **דמר** **שני** **עושה** **שלישי** **בחולין**. וכל היכא דתני זב זיוס סתמא הוהא יומא והכי אמרינן זכרכות (דף ק"ב.) שרץ שנפל לאויר תגורס והרי הוא ראשון והתנור מטמא מה שזמכו והוי שני וכתבי ויטמא ומשמע יטמא אלמא עזיד שלישי: **על ככר**. דסתם תנור ככרות זכרות: **שמטמא** **את** **השלישי**. וקרא משמע זין חולין וזין תרומה: **טומאה** **דאורייתא**. כגון שרץ: **אלל** **טומאה** **דרבנן**. כגון ידים דמדרבנן הוא דהויין שניות: **על טהרה** **הקדש**. כגון אדם הרגיל לאכול קדשים ורואה להיות רגיל מדיר זשמיירת טהרתו ושומר אף חולין מכל טומאות הפוסלות בקדש ואשמעינן דשני עזיד זהו שלישי: **ודלא** **כרבי** **יהושע**. דלמר חולין שנעשו על טהרת הקדש לא פסיל זהו שלישי דבעלה דעמו ואין יכול להתפס על חולין וטהרת הקדש: **האוכל** **אוכל** **ראשון**. נעשה גופו ראשון להיות מגעו שני והאוכל אוכל שני נעשה גופו שני להיות מגעו שלישי והאוכל שלישי שלישי. ולקמיה [ג'.] מפרש טעמא דר"א דמשי אוכל כמאכל עמו. דוקא שאכל חיי פסם שזהו עושה אוכלין שני מטמאין לפסול את הגוייה והן שני זיילי דלמר זעירובין (דף פ"ג.) אלל דנגיעה לא מטמא אוכל דהם שאין אדם וכלים שמתאין אלל מאז טומאה: **רבי יהושע** **אומר** **האוכל** **אוכל** **ראשון**. או אוכל שני הוי שני דסבירא ליה לרבי יהושע דלא משויין אוכל כמאכל. ולקמיה [ג'.] מפרש כי אכל אוכל שני אמאי משוי ליה שני: **שלישי** **שני** **לקדש**. האוכל מאכל שלישי נעשה גופו שני לקדש ועזיד שלישי ורביעי. ולקמיה [שס.] מפרש טעמא: **ואין** **שני** **לתרומה** **לא** **פסל** **לה** **אלל** **מיכל** **תרומה** **אסור** **דשלישי** **מיהא** **הוי** **ליסר** **בזכילה**. דאף ע"ג דלמר רבי יהושע אין אוכל נעשה כמאכל ה"מ זכורל אוכל ראשון דלא הוי ראשון למיעבד שני אלל לאימסורי באכילה מודה דשלישי עזיד האוכלו שלישי וה"ג אמרינן לקמן (דף ג') דשמעינן: בחולין

כל הטעון זיאת מים מדברי סופרים. כל שהוא מן המורה טהור וסופרים גזרו עליו טומאה כגון הידים והכלים שנטמאו במשקין והבא ראשו ורובו זמים שאזינן וכל האמורים זיאלות השבת אלל שמונה עשר דבר [שבת י"ג.] כולם טומאת שני אלוטומאה גזרו עליהם ומטמא את הקדש עד שעושה שלישי וטמא הוא שעושה רביעי: **ופוסל** אם הפרומה. דשלישי בתרומה פסול ולא עזיד רביעי. זמסכת סוטה (נ"ג.) נפקא לן מטבול יום זקל וזומר: **וחכמים** אומרים **דמעשר**. אלמא שאני מעשר מחולין: **ממאי**. ילפת מדרבנן דשני עושה שלישי דמעשר: **דלמא** עד כאן. לא (ב) קאסרי רבנן אלל דאסור לאכול מי שזידי מטומאת או הבא זמים שאזינס לא יאכל דמעשר דאסורין דמעשר אכילה משמע אלל באכילה דחולין מודו וזנגיעה דמעשר נמי לא אסרי ומתניין אסרי להו אפילו דנגיעה: **מדקסינן** נאכלין. ולא קמני אוכלין מי שזידי מטומאת דידקוק מיינה הא ילא דס לא יאכלס אלל נאכלין לאחריס על ידי מי שזידי מטומאת: **דקספי** ליה **חזריה**. וזכה דייקנין הא הוכשרו און נאכלין לאחריס אלמא פסלל זהו נגיעה שני והא ליכא למאן דלמור: (י"ג) מי לא עסקין כו'. כלומר מי לא משמע נמי נאכלין לאחריס ואפילו הכי דייק מתניין הא ילא מהן דס און נאכלין: **הכא**. מתניין דדייק הא הוכשרו פסלל זהו נגיעה ידים מטומאת לאו זידיס שניות קאמר אלל זידיס תחלות ולקמיה מפרש הי נינהו ידים תחלות ומתניין דקאמר זידיס תחלות הוכרו אף להיות ראשונות לחולין רבי שמעון זן אלעזר היא: **דסניא** און **ידיס** **תחלות** לחולין. זמקוס שהוכר ידים תחלות כגון ידים שהוכנסו לבית המנוגע דמיקרו תחלות לא הוכרו אלל חולין דבחולין לא הוה אלל שניות אלל לענין תרומה וקדשים שונייה תחלות משא"כ זשאר ידים דאפילו לתרומה שניות הויין: **רבי שמעון** זן **אלעזר** **אומר** **ידיס** **תחלות**. הוכרו אלל חולין וידיס שניות כגון סתם ידים הוכרו אלל תרומה לעשותה שלישי ולפוסלה: **הכניס** **ידיו**. כשנטלן וטיהרן מטומאת סתם ידים: **זיאה** **זמקלס** **לא** **שמה** **זיאה**. לית שמה זיאה הוי כל גופו טמא וזעי זיאה משום והבא אל הבית (ויקרא ד') ואון ידים הוה דמטמין. וטעמא דתרווייהו משום דגזרו דיו אנו זיאת כל גופו וזכהיא גזרה פליגי איו טומאה גזרו על ידיו ר"ע סבר ידיו גזרו רבנן שיהו תחלות כגופו אס נכנס שם דהוי ראשון מלאורייתא: **ידיס** **דעלמא**. ו"מ דאפילו נטלן ומד הכניסן ולא נגעו זשום דבר הוה שניות מחמת זיאה: **ונוקמה**. למתניין כר"ע דהא סתמיתא היא ורובא דסתמי ואליצא דר"ע דסתם משנה רבי מאיר וסתם ספרא רבי יהודה וכולוהו אליבא דרבי עקיבא(ט) וכיון דשמעת לרבי עקיבא דלמר ידיו תחלות אוקי למתניין זדידיה: **אלל** **לחולין** **שניות** **הויין**. הלכך מוקי לה כרבי שמעון זן אלעזר דלמר זיאה חף לחולין על תחלות: **וליהויין** **נמי** **שנייה**. וכרבי עקיבא מתוקמא שפיר: **דהא** **שמעינן** **ליה** **דמר** **שני** **עושה** **שלישי** **בחולין**. וכל היכא דתני זב זיוס סתמא הוהא יומא והכי אמרינן זכרכות (דף ק"ב.) שרץ שנפל לאויר תגורס והרי הוא ראשון והתנור מטמא מה שזמכו והוי שני וכתבי ויטמא ומשמע יטמא אלמא עזיד שלישי: **על ככר**. דסתם תנור ככרות זכרות: **שמטמא** **את** **השלישי**. וקרא משמע זין חולין וזין תרומה: **טומאה** **דאורייתא**. כגון שרץ: **אלל** **טומאה** **דרבנן**. כגון ידים דמדרבנן הוא דהויין שניות: **על טהרה** **הקדש**. כגון אדם הרגיל לאכול קדשים ורואה להיות רגיל מדיר זשמיירת טהרתו ושומר אף חולין מכל טומאות הפוסלות בקדש ואשמעינן דשני עזיד זהו שלישי: **ודלא** **כרבי** **יהושע**. דלמר חולין שנעשו על טהרת הקדש לא פסיל זהו שלישי דבעלה דעמו ואין יכול להתפס על חולין וטהרת הקדש: **האוכל** **אוכל** **ראשון**. נעשה גופו ראשון להיות מגעו שני והאוכל אוכל שני נעשה גופו שני להיות מגעו שלישי והאוכל שלישי שלישי. ולקמיה [ג'.] מפרש טעמא דר"א דמשי אוכל כמאכל עמו. דוקא שאכל חיי פסם שזהו עושה אוכלין שני מטמאין לפסול את הגוייה והן שני זיילי דלמר זעירובין (דף פ"ג.) אלל דנגיעה לא מטמא אוכל דהם שאין אדם וכלים שמתאין אלל מאז טומאה: **רבי יהושע** **אומר** **האוכל** **אוכל**

השוחר פרק שני חולין

לד.

עין משפט נר מצוה

פח א מיי פ"ח משפ
אבות הטומאה הלי י
ופי הליד והליי ופי
הלכה ה:
פח ב מיי שם פי הליג:
ג א מיי שם פי הליג:

רבינו גרשום

הקדש בידים מסואבות:
ולוקמה בחולין שנעשו על
טהרת תרומה כו'. כלומר
ולוקמה מהניחין דאין
נאכלין בידים מסואבות
בחולין שנעשו על טהרת
תרומה ור' יהושע כלומר
דהא מודי בחולין שנעשו
על טהרת תרומה דאית
בהו שלישי: לא סליק
דעתך דקמני בשר. כלומר
השוחט בהמה חיה ועוף
הוא בשר: אין בשר
בבשר מיחלף. כלומר
אע"פ שאין חיה בקדשים
גורנין חיה אטו בהמה
דאיתא בקדשים אבל
בשר בפירי לא מיחלף
וא בתרומה היאך גורנין
בשר אטו פירי: מאן
חבריא רבה בר בר חנה.
כלומר דרבה בר בר חנה
סבר לר' יהושע חולין
שנעשו על טהרת הקדש
ליה בהו שלישי כדבעינן
למימר בסוף ההלכה: א"ל
ר' אליעזר לר' יהושע
מצינו שהאוכל חמור
מן (החולין) [האכולין].
ואנו היאך לא נעשה
אוכל באכולין כלומר
ולמה אמרת האוכל אוכל
ראשון דאינו אלא שני:
מגבלת עוף טהור לא
גמרינן. כלומר הדרוש
הוא דאינו מטמא אלא
אבית הבליעה: אלא
מצינו שהאוכלין חמור
מן האוכל דאילו אוכל
כבבציה. כלומר דאילו
אוכלין מטמאין בכבציה
כו': אלא שני שני למא.
כלומר לדברין שאתה
אומר שהאוכלין חמור
מן האוכל אוכל שני למא הוא
שני כמיהו והא לדברין
אין חמור אוכל באכולין:
א"ל מצינו שהשני עושה
שני ע"י משקין. כלומר
שאם נגעו משקין באוכלין
שניים הרי הם כמיהו:
משקין נמי תחלה (הא)
[ותו] דתנן כל הפוסל את
התרומה כו' ואיהו דבר
הפוסל את התרומה והו
שני ועושין משקין תחלה:
חזן מטבול יום כלומר
שטבול יום פוסל תרומה
ואין עושין משקין תחלה:
ועוד שלישי שני למא.
כלומר לדברין שאתה
אומר שהאוכלין חמור מן

מאן חבריא רבה בר בר חנה. לא ר"ל רבי אלעזר לעיל ללא
הוה קרי ליה חבריא דרבו הוה כדאמר בפ"ק דצ"ק (דף יא):
וביש נוחלין (ב"ב דף קכח). דאמר עולא אמר רבי אלעזר הלכה
גוצין מן העבדים אבל קשיא אמאי לא קאמר עולא רבותי אומרם
ונראה דרבי אלעזר לא קאמר לא קאמר לעיל

יותר אלא הכא בחולין שנעשו על
טהרת קדש עסקינן והש"ס הוא
דמסיים ודלא כרבי יהושע:

ואובב עד דאביב חצי פרס.
אע"ג דמפרש ר"ת דבי"ח

דבר גזרו על אדם האוכל כביצה
שיהא טמא מ"מ מייית ראייה מפסול
גוייה שהיה מתחלה בחצי פרס:
טומאה משיעורין לא גמרינן.
תימה הרי מצינו נבלת

זהמה דמטמאה ואוכלה טהור אלמא
מאכל חמור מן האוכל: **שני שני**
למה. דלע"ג דליכא למיגזר דבהדי
דאכלי אכולין טמאין שדי לפי משקין
(ג) דמעשר מ"מ אי לאו דאשכחן
בעלמא שני דעביד שני לית לן למיגזר
דלא להו מיילי דרענן חוכא ואיטוללא:
מצינו שני עושה שני ע"י משקין.
וא"ת ואמאי לא קאמר

ע"י ספר דלמרינן בפ"ק דשבת (דף
יז.) דהוי מ"מ דבר וידים הצלות
מחמת ספר נמי פוסלות תרומה
כדאמר התם וי"ל דלא צעי לאתויי
אלא ממאכל דעביד מאכל אחר שני
דומיא דמאכל דעביד אדם שני ועוד
דהא דספר עביד ידים שניות וגם
פוסלות את התרומה ללא משום
טומאה אלא משום חומרה:

משקין תחלה נמי היו בריתן
ובו'. לא צא להקשות
שכמיהו יעשה האדם ראשון דלמה יש
לו להיות ראשון אלא רצה לומר דהא
דעביד שני היינו דווקא ע"י משקין
שהן תחלה ולי"ג מה שכתבו בספרים
סברי

אמר ליה רבי יהושע שאני משקין דעלולים לקבל טומאה דמ"מ לא
מירן כלום: **אף אני לא אמרתי בו'**. י"מ כי מהכא דייק דחבריא
סברי

המאכל: **היאך לא נעשה אוכל** (ג) **במאכל**. דהאוכל אוכל ראשון לא יהא ראשון: **דחידוש** הוא. שאין לו טומאה בגלוי וכשהיא צבית
הסתרים היא מטמאה האדם עד שהוא מטמא בגדיו וכל שאר טומאות מטמאות בגלוי ואין מטמאות צבית הסתרים הלכך גזרת הכתוב
היא ואין למדין הימנה ור"א סבר למדין: **אלא מצינו שהמאכל חמור מן האוכלו דאילו במאכל**. מקיבל טומאה כבציה (ג) אוכלין טמאין
שנגעו בו: **ואדם האוכל**. אוכלין טמאין אינו טמא אלא"כ אבל חזי פרס כדתנן בעירובין (דף פג.) וחזי חליה לפסול את הגוייה וכן צ'
צ"כ: **טומאה משיעורין לא גמרינן**. דשיעורין מילתא צבאני נפשיה היא ולאו משום חומרה וקולא אלא מטמא כבציה כן שיער
בו הכתוב מכל האוכל אשר יאכל (ויקרא יא) ואמרינן [צ"ב] דיומא (דף פ.) אוכל הנאכל צבת אחת ושיערו חכמים אין צית הבליעה מחזיק יותר
מצינת תרנגולת ופסול גוייה כבציה פרס הכי תקון רבנן: **ועוד לדבריו**. שאתה למד טומאה משיעורין לעשות מאכל חמור מן האוכל
מה שאתה אומר האוכל ראשון נעשה שני יפה אתה אומר אלא שני שני למא: **אמר לו מצינו**. שאוכל שני עושה את חמור שני:
ע"י משקין. אם נגע אוכל שני באוכל שהמסקה טופח עליו נעשו משקין תחלה כדקמני ואילו כל הפוסל את התרומה מטמא משקין
להיות תחלה וחזר המשקה ועשה האוכל שני וכיון דאשכחן ע"י משקה דשני עושה שני צבוס דוכתא מחמרינן גבי אדם האוכלו למהוי
כותיה דלכילה חמירא מנגע: **וא"ל**. ר"א אי משקה ילפינן תחלה נמי צבית למיעבדיה להאי אדם כי היכי דמשקה נעשה ראשון. ורבי
יהושע לא יליף מן המשקה דהתם חומרה דמשקין הוא שעלולין לקבל טומאה אבל מן האוכל יליף: **חזן מן הטבול יום**. דאיקשלא
טומאה מינייה ואע"ג דפסיל תרומה לא עביד משקה ראשון: **אף אני לא אמרתי**. האוכל אוכל שלישי נעשה שני: **אלא**. באוכל
של תרומה כלומר בחולין שנעשו על טהרת תרומה וכדאמר רבי יהושע צבדיא לעיל [ג:] וכיון דעל טהרת תרומה נעשו עבדי לאכול
שני: (ג) **פניו שטתרה של תרומה טומאה היא אלל הקדש**. כדלמרינן (ג) בחומר צדקש (פגייה דף יח.) צבדי אוכלי תרומה מדרס לקדש
אלמא אין שמירת תרומה חשיבא שמירה אלל הקדש דהא מדרסות לגבי תרומה מטמאין ואפילו בחולין דהא טומאה דאורייתא היא
והאוכל תרומה נשמר הוא מן המדרס ואפ"ה לגבי קדש לא חשיבא שמירה ומיישינן שמה יצבה עליהן אשתו נדה ה"נ שלישי דתרומה
לגבי קדש מספקינן ליה צבתי הלכך האוכל שני לקדש שמיניו שני עושה שני ע"י משקין. מדקאמר רבה צר צר חנה דלאתציה ר"א לרבי
יהושע שלישי שני למא ואמר אף אני לא אמרתי כו' ש"מ דהא דקמני צבילתיה דרבי יהושע בחולין שנעשו על טהרת תרומה ה"ק צאלו
חולין יש שלישי שנעשו על טהרת תרומה ועלה קאמר אף אני לא אמרתי דדוקא קאמר ולא רבותא דאי טעמא יהיב למילתיה ואמר
צאינו חולין הוא נעשה שני לקדש בחולין שנעשו על טהרת תרומה ומשום דטהרתה טומאה היא אלל הקדש ולעולם שלישי בחולין
שנעשו על טהרת הקדש איכא מאי קא מותיב ליה ר"א שלישי שני למא הא אשמועינן רבי יהושע טעמיה. ועולא דאמר לעיל דרבי יהושע
בחולין שנעשו על טהרת הקדש נמי אית ליה שלישי סבר דהא דקמני צבילתיה דרבי יהושע בחולין שנעשו על טהרת תרומה טעמא
הוא דהיב למילתיה דבחולין דטהרת תרומה הוא דלמרינן נעשה גופו שני לקדש משום דטהרתה טומאה היא אלל הקדש אבל לא
בחולין דטהרת הקדש ולעולם אשמועינן דיש שלישי צבנעשין על טהרת תרומה וכ"ש צבנעשין על טהרת הקדש והאי מהדרי ליה לא שמיע ליה
דאינו לא צבנעשה ולא צביריתא מה שהשיבו זה לזה אלא רבה צר צר חנה שמיע ליה מרבייה (א"כ) ללעולא דהאי אף אני לא אמרתי לא היו דברים
מעולם לרבי יהושע בתרבייהו קאמר דנעשה גופו שני לקדש וטעמא משום דטהרת שניהם צין נעשין על טהרת תרומה וצין צבנעשין על
טהרת הקדש טומאה היא אלל הקדש והאי דקמני לעיל בחולין שנעשו על טהרת תרומה רבותא אשמועינן דאפילו צבתי איכא שלישי:

על

י בחולין שנעשו על טהרת תרומה. כלומר האי אוכל ראשון ושני ושלישי
דקמני בחולין מייירי צמסכת טהרות (פ"ב מ"ג) וצאינו אוכל חולין
אתה מוצא שלישי הא שני לא עביד שלישי בחולין אתה מוצא בחולין
שנעשו על טהרת תרומה: **על טהרת תרומה אין על טהרת הקדש**

בחולין שנעשו על טהרת תרומה ורבי יהושע
לא ס"ד דקמני בשר דאי בתרומה בשר מי
איכא אלא מאי בקדשים היה בקדשים מי
איכא בשר בבשר מיחלף בשר בפירי לא
מיחלף אמר עולא חבריא אמרין בחולין
שנעשו על טהרת הקדש ודלא כרבי יהושע
ואנא אמינא רבי יהושע היא ולא מיבעיא
קאמר לא מיבעיא חולין שנעשו על טהרת
קדש דחמירי דאית בהו שלישי אלא אפילו
חולין שנעשו על טהרת תרומה נמי אית בהו
שלישי מאן חבריא רבה בר בר חנה היא
דאמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן מאי אהדרי
רבי אליעזר ורבי יהושע להדרי אמר לו ר"א
לרבי יהושע מצינו אוכל חמור מן האוכל
דאילו נבלת עוף טהור בחוץ לא מטמא
ואילו אוכלה מטמא בגדים אבית הבליעה
ואנו היאך לא נעשה אוכל (ג) כמאכל ורבי
יהושע מגבלת עוף טהור לא גמרינן דחידוש
הוא אלא מצינו שהמאכל חמור מן האוכל
דאילו מאכל בכבציה ואוכל עד דאכיל
כחצי פרס ואנו היאך נעשה אוכל כמאכל
ור"א טומאה משיעורין לא גמרינן ועוד
לדברך שאתה אומר על ראשון שני יפה אתה
אומר שני שני למא אמר לו (ג) מצינו שהשני
עושה שני ע"י משקין אמר לו והא משקין נמי
תחלה הוה דתנן (ג) כל הפוסל בתרומה
מטמא משקין להיות תחלה יחזן מטבול
יום ועוד שלישי שני למא אמר לו אף
אני לא אמרתי אלא בתרומה שטמאה

בחולין שנעשו על טהרת תרומה ורבי יהושע
לא ס"ד דקמני בשר דאי בתרומה בשר מי
איכא אלא מאי בקדשים היה בקדשים מי
איכא בשר בבשר מיחלף בשר בפירי לא
מיחלף אמר עולא חבריא אמרין בחולין
שנעשו על טהרת הקדש ודלא כרבי יהושע
ואנא אמינא רבי יהושע היא ולא מיבעיא
קאמר לא מיבעיא חולין שנעשו על טהרת
קדש דחמירי דאית בהו שלישי אלא אפילו
חולין שנעשו על טהרת תרומה נמי אית בהו
שלישי מאן חבריא רבה בר בר חנה היא
דאמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן מאי אהדרי
רבי אליעזר ורבי יהושע להדרי אמר לו ר"א
לרבי יהושע מצינו אוכל חמור מן האוכל
דאילו נבלת עוף טהור בחוץ לא מטמא
ואילו אוכלה מטמא בגדים אבית הבליעה
ואנו היאך לא נעשה אוכל (ג) כמאכל ורבי
יהושע מגבלת עוף טהור לא גמרינן דחידוש
הוא אלא מצינו שהמאכל חמור מן האוכל
דאילו מאכל בכבציה ואוכל עד דאכיל
כחצי פרס ואנו היאך נעשה אוכל כמאכל
ור"א טומאה משיעורין לא גמרינן ועוד
לדברך שאתה אומר על ראשון שני יפה אתה
אומר שני שני למא אמר לו (ג) מצינו שהשני
עושה שני ע"י משקין אמר לו והא משקין נמי
תחלה הוה דתנן (ג) כל הפוסל בתרומה
מטמא משקין להיות תחלה יחזן מטבול
יום ועוד שלישי שני למא אמר לו אף
אני לא אמרתי אלא בתרומה שטמאה

אמר ליה רבי יהושע שאני משקין דעלולים לקבל טומאה דמ"מ לא
מירן כלום: **אף אני לא אמרתי בו'**. י"מ כי מהכא דייק דחבריא
סברי

המאכל: **היאך לא נעשה אוכל** (ג) **במאכל**. דהאוכל אוכל ראשון לא יהא ראשון: **דחידוש** הוא. שאין לו טומאה בגלוי וכשהיא צבית
הסתרים היא מטמאה האדם עד שהוא מטמא בגדיו וכל שאר טומאות מטמאות בגלוי ואין מטמאות צבית הסתרים הלכך גזרת הכתוב
היא ואין למדין הימנה ור"א סבר למדין: **אלא מצינו שהמאכל חמור מן האוכלו דאילו במאכל**. מקיבל טומאה כבציה (ג) אוכלין טמאין
שנגעו בו: **ואדם האוכל**. אוכלין טמאין אינו טמא אלא"כ אבל חזי פרס כדתנן בעירובין (דף פג.) וחזי חליה לפסול את הגוייה וכן צ'
צ"כ: **טומאה משיעורין לא גמרינן**. דשיעורין מילתא צבאני נפשיה היא ולאו משום חומרה וקולא אלא מטמא כבציה כן שיער
בו הכתוב מכל האוכל אשר יאכל (ויקרא יא) ואמרינן [צ"ב] דיומא (דף פ.) אוכל הנאכל צבת אחת ושיערו חכמים אין צית הבליעה מחזיק יותר
מצינת תרנגולת ופסול גוייה כבציה פרס הכי תקון רבנן: **ועוד לדבריו**. שאתה למד טומאה משיעורין לעשות מאכל חמור מן האוכל
מה שאתה אומר האוכל ראשון נעשה שני יפה אתה אומר אלא שני שני למא: **אמר לו מצינו**. שאוכל שני עושה את חמור שני:
ע"י משקין. אם נגע אוכל שני באוכל שהמסקה טופח עליו נעשו משקין תחלה כדקמני ואילו כל הפוסל את התרומה מטמא משקין
להיות תחלה וחזר המשקה ועשה האוכל שני וכיון דאשכחן ע"י משקה דשני עושה שני צבוס דוכתא מחמרינן גבי אדם האוכלו למהוי
כותיה דלכילה חמירא מנגע: **וא"ל**. ר"א אי משקה ילפינן תחלה נמי צבית למיעבדיה להאי אדם כי היכי דמשקה נעשה ראשון. ורבי
יהושע לא יליף מן המשקה דהתם חומרה דמשקין הוא שעלולין לקבל טומאה אבל מן האוכל יליף: **חזן מן הטבול יום**. דאיקשלא
טומאה מינייה ואע"ג דפסיל תרומה לא עביד משקה ראשון: **אף אני לא אמרתי**. האוכל אוכל שלישי נעשה שני: **אלא**. באוכל
של תרומה כלומר בחולין שנעשו על טהרת תרומה וכדאמר רבי יהושע צבדיא לעיל [ג:] וכיון דעל טהרת תרומה נעשו עבדי לאכול
שני: (ג) **פניו שטתרה של תרומה טומאה היא אלל הקדש**. כדלמרינן (ג) בחומר צדקש (פגייה דף יח.) צבדי אוכלי תרומה מדרס לקדש
אלמא אין שמירת תרומה חשיבא שמירה אלל הקדש דהא מדרסות לגבי תרומה מטמאין ואפילו בחולין דהא טומאה דאורייתא היא
והאוכל תרומה נשמר הוא מן המדרס ואפ"ה לגבי קדש לא חשיבא שמירה ומיישינן שמה יצבה עליהן אשתו נדה ה"נ שלישי דתרומה
לגבי קדש מספקינן ליה צבתי הלכך האוכל שני לקדש שמיניו שני עושה שני ע"י משקין. מדקאמר רבה צר צר חנה דלאתציה ר"א לרבי
יהושע שלישי שני למא ואמר אף אני לא אמרתי כו' ש"מ דהא דקמני צבילתיה דרבי יהושע בחולין שנעשו על טהרת תרומה ה"ק צאלו
חולין יש שלישי שנעשו על טהרת תרומה ועלה קאמר אף אני לא אמרתי דדוקא קאמר ולא רבותא דאי טעמא יהיב למילתיה ואמר
צאינו חולין הוא נעשה שני לקדש בחולין שנעשו על טהרת תרומה ומשום דטהרתה טומאה היא אלל הקדש ולעולם שלישי בחולין
שנעשו על טהרת הקדש איכא מאי קא מותיב ליה ר"א שלישי שני למא הא אשמועינן רבי יהושע טעמיה. ועולא דאמר לעיל דרבי יהושע
בחולין שנעשו על טהרת הקדש נמי אית ליה שלישי סבר דהא דקמני צבילתיה דרבי יהושע בחולין שנעשו על טהרת תרומה טעמא
הוא דהיב למילתיה דבחולין דטהרת תרומה הוא דלמרינן נעשה גופו שני לקדש משום דטהרתה טומאה היא אלל הקדש אבל לא
בחולין דטהרת הקדש ולעולם אשמועינן דיש שלישי צבנעשין על טהרת תרומה וכ"ש צבנעשין על טהרת הקדש והאי מהדרי ליה לא שמיע ליה
דאינו לא צבנעשה ולא צביריתא מה שהשיבו זה לזה אלא רבה צר צר חנה שמיע ליה מרבייה (א"כ) ללעולא דהאי אף אני לא אמרתי לא היו דברים
מעולם לרבי יהושע בתרבייהו קאמר דנעשה גופו שני לקדש וטעמא משום דטהרת שניהם צין נעשין על טהרת תרומה וצין צבנעשין על
טהרת הקדש טומאה היא אלל הקדש והאי דקמני לעיל בחולין שנעשו על טהרת תרומה רבותא אשמועינן דאפילו צבתי איכא שלישי:

על

(א) י"א כאוכל רש"י
(ב) ע"י תוס' שבת יד. ד"ה
רבי יהושע. (ג) [פרה פ"ח
מ"ו פסחים יד:] (ד) [ש"ך
עוד לק' ג:] (ה) [ש"ך
ש"ך ג:] (ו) י"ל כאוכל
רש"י. (ז) ע"י רש"י. (ח) י"ל
באין דורשין. (ט) מן "האי
מהדרי ליה" עד "מרבייה"
ליתא בפ"ה.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אלא וכו'
מאובכלין: (ב) תוס' ד"ה
שני וכו' שדי לפי משקין
דתרומה מ"מ א"ל:

מוסף רש"י

כל הפוסל בתרומה. כל
הכי דלמרינן כפ"ק י"א
השבת (ג): גבי שמויה
עשר דבר שגורו עליהם
מורת שנים לפסול את
התרומה. מטמא משקין.
אפילו חולין להיות
תחלה חזן מטבול יום.
שטבול לתרומה מן המורה
ונזית הכתוב הוא. וז"מ
דאיקשלא טומאה דדייה ולא
גזרו ציה לעשות משקין
תחלה. דאין דברי מורה
לריסין חזוק. ומשום
דמשקין עלולים לקבל
טומאה. ומה היא עלולת
שקמנין טומאה של
ההבשר. גזרו עליהן חומר
הבשר שיהי כהבשר שחזן
לשומן (פסחים טז.)

שיטה מקובצת

(א) אבל בטהרת התרומה
יכול להתפסל ותפסין:
ומחיבת אלמא מבתי כו'
עד סוף הדבור גרשם עליו
ונ"ב שלא נמצא בס"י:
אמר עולא חבריא
אמרין כדאמרי' דמתני'
דקמני שני עושה שלישי
בחולין: (ג) דאילו המאכל
מקבל טומאה כבציה
אוכלין: (ד) ואמר' ב"י
בתיא דיומא אוכל הנאכל:
(ה) ולעולם אשמועי' דיש
שלישי בחולין שנעשו על
טהרת תרומה:

צא א מיי פ"ח מהל' אבות הטומאה ה"ב: **צב** ב מיי שם ה"ב: **צג** ג מיי שם ה"ג: **צד** ד מיי שם ה"ד: **ה** ה מיי פ"ח מהלכות טומאת אוכלין הלכה ח ועכ"מ: **ו** ו מיי פ"ח מהלכות אבות הטומאות הלכה יא:

רבינו גרשום

האוכל אוכל שלישי למה גופו שני: נעשה גופו שני לקדש. כלומר ואינו יכול לאכול קודש: והא אף אני לא אמרתי אלא בתרומה כו'. כלומר והא סבירא ליה לר' יוחנן דסבר ר' יהושע אף אני לא אמרתי אלא בתרומה (א) והא אף אני לא אמרתי אלא בתרומה וכו' ועכשיו הוא אומר חולין שנעשו על טהרת הקדש וקשיא דר' יוחנן (אדרבי יוחנן): אמוראי ניהו ואליבא דר' יוחנן איכא דאמר אליבא דר' יוחנן אפי' אוכל שלישי שנעשו על טהרת הקדש נפסל גופו מלאכול בקדש. ואיכא דאמר לא אמר אלא בתרומה הויאל לקמן בשילהי דהילכתא: שני הוא דלא הוי שלישי הוי. כלומר אין שני לתרומה הא גופו חשיב שלישי ונפסל מלאכול בתרומה: הראשון שבו חולין טמא ומטמא. כלומר ואיתוראן שנעו בשור השני פוסל ואינו מטמא (קדש) [תרומה]: והשלישי נאכל בנייד הדמע. כלומר נאכל עם דמע של תרומה ואינו חקישו שביעי בתרומה ליתא לדברי הכל ומאי קרי דמע תרומה שנעשה בטמא חולין: (א"ל הנח לנייד הדמע כו' כיון דמרימט אחד במאה) ואי אמרת נפסל גופו מלאכול תרומה ספינן ליה כו' כלומר הנח לנייד הדמע כו' כלומר כיון דמרימט באחד ומאה כי קא אכיל פרס מחולין דהן כארבעה ביצים לא אכיל כוית בתרומה דלא חשיב על החולין שנעשו על טהרת תרומה:

קצרי דאין שלישי בחולין שנעשו על טהרת קדש דהאי אף אני לא אמרתי היינו הא דקמני צברייתא בסוף מילתיה דרבי יהושע בחולין שנעשו על טהרת תרומה אבל בתמלה לא פירש רבי יהושע עד ששאלו ר"א ואם איתא לחולין שנעשו על טהרת קדש יש בהן שלישי היה לו לפרש ללא מיירי זהו כדי שלא יבא לטעות ולומר דאיידי בכל דבר שיש בו שלישי אלא ודאי אין בו שלישי ולכך לא הוצרך לפרש דאיידי בתרומה ואע"ג דאיכא קדש ענמו שיש בו שלישי סתמא דמלתא לאו צדידיה איירי דאין דרך לאכול קדש שנטמא וזני אדם צדידין ממנו: **אמוראי** ניהו ואליבא דרבי יוחנן. לא ר"ל הא ידידיה הא דרביה דמסתמא דהא דקאמר לעיל מאי אהדרו ר"א ורבי יהושע אהדי לא מסבירא אומר כן דאין זה הדבר תלוי בסברה אלא קבלה היתה צידו:

והשלישי נאכל בנייד הדמע. צלשון שני פירש בקונטרס ונראה לו עיקר דאיידי בחולין גרידי ומטמא ופוסל דקאמר היינו את התרומה השלישי נאכל שפילו הוא מיד הדמע ונגע צניי לטומאה דה"ל שלישי מותר לאוכלו אבל נגע צניי קודם ו שיערבו בו תרומה לא כריכא לאשמעינן דאכתי הו חולין גרידי ולית זהו שלישי ודייק ע"כ כיון דמיד הדמע הוא על טהרת תרומה צניי מיכליה והוי חולין

על טהרת תרומה ואי אמרת שלישי ידידיה פסיל לגופיה לתרומה ספינן להאי (א) ושרינן לאוכלו הלא נפסל גופו ע"י כן ואסור לטמא גופו ועוד הוה יכול להקשות היאך אוכל תרומה דקמני נאכל בנייד הדמע ומשני הנח לנייד הדמע דליכא כוית כו' הלכך לא צניי ו לאכליניהו צטהרת תרומה דהוה להו חולין גרידי וקשיא לפי זה דהיה לו לפרש מטמא ופוסל את התרומה כיון דמיידי בחולין ועוד דמעיקרא דס"ד דאיכא כוית צכדי אכילת פרס בלא מילתיה דעולא מיקשי ליה היאך נאכלין והא תרומה טמאה קאכיל ומפרש

ר"ת דבחולין גרידי איירי כדפירש בקונטרס ומטמא דקאמר היינו פוסל והשני פוסל לשומרו על טהרת תרומה והוה יו חולין שנעשו על טהרת תרומה ולכך אית זהו שלישי יכול לערב בו מיד הדמע ולאכול והשתא פריך דהיכי ספינא ליה מיידי דפסיל ליה לגופיה וזהו שלישי לטמא גופו כדפי' בקונטרס ומשני דלית זהו כוית כו' ואין נריך לשומרו על טהרת תרומה כיון דאין דעתו לערב אלא מעט שלא יהא כוית צכדי אכילת פרס וחולין גרידי ניהו ואין בהן שלישי ולא קרי ליה שלישי אלא משום דהוי מגע שני או משום שאם היה דעתו לתת בהן תבלין של תרומה הרבה עד שיהא כוית צכדי אכילת פרס יצטרך לשומרו על טהרת תרומה ונראה דוחק ונראה לפרש כפירוש קמא דאיידי בחולין שנעשו על טהרת תרומה ומטמא ופוסל את החולין שנעשו על טהרת תרומה דאיידי זהו דיש בהו שלישי ושלישי שבהן פסול ונאכל בנייד הדמע ויכול לערב ו תבלין של תרומה ופריך היכי ספינן ליה מיידי דמפסיל ליה לגופיה והדר אכיל תרומה כדפירש הקונטרס ו צפירוש קמא ומשני דלית ביה כוית כו' ולא חיישינן אי אכיל ליה בפסול הגוף אע"ג דחזי שיעור אסור מן התורה הכא דפסול הגוף דרבנן לא חמירי ומה שהקשה דמ"מ היכי שרי לפסול גופו הא יו אמר ו צפ"ק דיומא (דף טו) לא תטמאו בהם וטמאתם בהם מכאן לטומאת הגוי מן התורה נראה דמהתם לא ילפינן יו גופו שהרי אפילו כהנים אמרינן צפ"ק דר"ה (דף טו) דמוותרים ליגע בצרך ונבלה ולא דרשינן מנהו קרא אלא דאם אכל אוכלין טמאין דנפסל גופו מלאכול תרומה וטהרות וכן צפרק אמרו לו (כפ"מ דף טז) דאמר התירו לה למעוברת לאכול פחות מכשיעור דוקא פחות מכשיעור מפני הסכנה דוקא היינו נמי כשצאה לאכול בתר הכי תרומה וטהרות וצפרק צ' דטהרות בתר ההיא דהכא קמני הראשון והשני שבתרומה טמאים ומטמאין שלישי בתרומה פוסל ולא מטמא הרביעי נאכל בנייד הקדש והיא צבא איירי בתרומה שנעשו על טהרת קדש והפסול וטומאה דקמני הו בתרומה ענמה והרביעי שלה יכול לערב בתבשיל של קדש גמור והדר קמני הראשון והשני ושלישי שצדקש טמאין ומטמאין רביעי פוסל ולא מטמא חמישי נאכל בנייד הקדש הא צבא איירי צדקש גמור שנעשה על טהרת חטאת ועל טהרת פרה אדומה כדאמר בגדי אוכלי קדש מדרס לחטאת ואמר נמי צמסת את חגיגה (דף יח) יוסף חסיד שצבהוה ו היתה מטפחתו מדרס לחטאת לכך קאמר דאף הרביעי פוסל ובחמישי ענמו יכול לערב בו מאכל קדש שהוא קדש גמור אבל תרומה לחודה דלאו על טהרת קדש אין צה רביעי וקדש לחודה דלאו יו לטהרת חטאת אין בו חמישי כדאמר בסוף פרק קמא דפסחים (דף טז) דלא לישתמיט תנא וליתני רביעי בתרומה וחמישי צדקש ואין לתמוה על התרומה ועל הקדש אין נאכלין כיון דטמאין הם דמאחר דבתרומה ענמה אין צה רביעי ולא צדקש חמישי ליכא איסורא ולפירוש רבינו תם איירי צבא דתרומה בתרומה גרידא וקורא לה רביעי לפי שרואה לערב מיד הקדש ושומרה מהיות רביעי וצבא דקדש איירי צדקש גרידא וחמישי נאכל בנייד הקדש לפי שרואה לאכול עמו קדש הנשמר בטוהרת חטאת ומטמא היינו פוסל כדפירש צבא דרישא: **הנח** לנייד הדמע דאיבא בוית בבדי אבידת פרום. לא צבציל שיהא סתם מיד כן דצפרק אלו עוברין (פסחים דף מד א) יו משמע דאיכא צמסתא כוית צכדי אכילת פרס כו' והואיל וזר לוקה עליו צמית צכדי אכילת פרס: שלשה מינין (מיר דף לו) הואיל וזר לוקה עליו צמית צכדי אכילת פרס: אכל

על טהרת הקדש לא. כלומר לית זהו שלישי: לא מיבעיא קאמר. כלומר אפילו זהו איכא שלישי: והא אף אני לא אמרתי קאמר. ורבה צר צר חנה אמרה להך אהדרתה דר"א ורבי יהושע משמיה דרבי יוחנן וקשיא דרבי יוחנן אדרבי יוחנן: **אמוראי** ניהו. רבה צר צר חנה ור' אסי דלית ליה לר' אסי הא אף אני לא אמרתי אלא בתרומה אית ליה לרבי יהושע דנעשה גופו שני לקדש: **בחולין שנעשו על כו'.** כדפרישית דשלישי של חולין אלו קאמר הא שלישי לתרומה הו וכו' שלישי הוא פסול מיקרי ונהי דמלי למינגע בתרומה מיכל מיהא לא מני אכיל: לא שני הו ולא שלישי הו. שאין שלישי עושה שלישי דהא קאמר רבי יהושע המאכל שמור מן האוכל חוץ מן השני או שלישי ולענין קדש: קמ"ל דשלישי מיהא הו ורבי א"ר יהושע שאין נעשה אוכל כמאכל לנגיעה הוא דקאמר כגון האוכל אוכל ראשון דאי הוית משוית ליה ראשון הו ומגעו שני אכל האוכל אוכל שלישי דכי עבדת ליה שלישי שרי נגגיעה לענין אכילה מודי דאסור ומודיקא דייקנין מילתיה דאמר אין שני לתרומה אכל שלישי הו: הראשון שבו חולין טמא ומטמא. תרומה דעביד ליה שני לפסול את השלישי: והשני שבו חולין: פוסל את התרומה: ואינו מטמא. שלישי דתרומה לא עביד רביעי הלכך שלישי דתרומה לא מיקרי טמא אלא פסול:

השלישי. של חולין: נאכל בנייד הדמע. בתבשיל שתרומה מעוברת בו כגון שלישי זהו אם מקפה של חולין הוא מותר לתת לתוכו תבלין של תרומה וזהו ושמך דתרומה ואלאכולו ומדקמני זהו שלישי ש"מ בחולין שנעשו על טהרת תרומה קאמר וקמני נאכל בנייד הדמע: ואי אמרת נפסל גופו מלאכול בתרומה ספינן. להאי כהן מיידי דפסיל לגופו והדר אכיל בהדיה תרומה כגון הנך תבלין: **הנח לנייד הדמע.** דלא איכפת לן אי אכיל תבלי תרומה בפסול הגוף: דליכא

טומאה היא אצל הקדש אמר רבי זירא א"ר אסי א"ר יוחנן א"ר ינאי האוכל שלישי של חולין שנעשו על טהרת הקדש נעשה גופו שני לקדש איתביה רבי זירא לרבי אסי שלישי שני לקדש ואין שני לתרומה בחולין שנעשו על טהרת תרומה על טהרת תרומה אין על טהרת הקדש לא אמר ליה לא מיבעיא קאמר והא אף אני לא אמרתי אלא בתרומה קאמר אמוראי ניהו ואליבא דרבי יוחנן אמר עולא דהאוכל שלישי של חולין שנעשו על טהרת תרומה נפסל גופו מלאכול בתרומה מאי קמ"ל תנינא שלישי שני לקדש ואין שני לתרומה בחולין שנעשו על טהרת תרומה שני הוא דלא הוה הא שלישי הו אי מההיא הוה אמינא לא שני הו ולא שלישי הו ואיידי דאמר שני בקדש אמר נמי אין שני בתרומה קמ"ל איתביה רב המנונא לעולא (א) הראשון שבו חולין טמא ומטמא והשני פוסל ואינו מטמא והשלישי נאכל בנייד הדמע ואי אמרת ה"נפסל גופו מלאכול בתרומה ספינן ליה מיידי דפסיל ליה לגופיה אמר ליה והנח לנייד הדמע דליכא

פסול גופו כדפי' בקונטרס ומשני דלית זהו כוית כו' ואין נריך לשומרו על טהרת תרומה כיון דאין דעתו לערב אלא מעט שלא יהא כוית צכדי אכילת פרס וחולין גרידי ניהו ואין בהן שלישי ולא קרי ליה שלישי אלא משום דהוי מגע שני או משום שאם היה דעתו לתת בהן תבלין של תרומה הרבה עד שיהא כוית צכדי אכילת פרס יצטרך לשומרו על טהרת תרומה ונראה דוחק ונראה לפרש כפירוש קמא דאיידי בחולין שנעשו על טהרת תרומה ומטמא ופוסל את החולין שנעשו על טהרת תרומה דאיידי זהו דיש בהו שלישי ושלישי שבהן פסול ונאכל בנייד הדמע ויכול לערב ו תבלין של תרומה ופריך היכי ספינן ליה מיידי דמפסיל ליה לגופיה והדר אכיל תרומה כדפירש הקונטרס ו צפירוש קמא ומשני דלית ביה כוית כו' ולא חיישינן אי אכיל ליה בפסול הגוף אע"ג דחזי שיעור אסור מן התורה הכא דפסול הגוף דרבנן לא חמירי ומה שהקשה דמ"מ היכי שרי לפסול גופו הא יו אמר ו צפ"ק דיומא (דף טו) לא תטמאו בהם וטמאתם בהם מכאן לטומאת הגוי מן התורה נראה דמהתם לא ילפינן יו גופו שהרי אפילו כהנים אמרינן צפ"ק דר"ה (דף טו) דמוותרים ליגע בצרך ונבלה ולא דרשינן מנהו קרא אלא דאם אכל אוכלין טמאין דנפסל גופו מלאכול תרומה וטהרות וכן צפרק אמרו לו (כפ"מ דף טז) דאמר התירו לה למעוברת לאכול פחות מכשיעור דוקא פחות מכשיעור מפני הסכנה דוקא היינו נמי כשצאה לאכול בתר הכי תרומה וטהרות וצפרק צ' דטהרות בתר ההיא דהכא קמני הראשון והשני שבתרומה טמאים ומטמאין שלישי בתרומה פוסל ולא מטמא הרביעי נאכל בנייד הקדש והיא צבא איירי בתרומה שנעשו על טהרת קדש והפסול וטומאה דקמני הו בתרומה ענמה והרביעי שלה יכול לערב בתבשיל של קדש גמור והדר קמני הראשון והשני ושלישי שצדקש טמאין ומטמאין רביעי פוסל ולא מטמא חמישי נאכל בנייד הקדש הא צבא איירי צדקש גמור שנעשה על טהרת חטאת ועל טהרת פרה אדומה כדאמר בגדי אוכלי קדש מדרס לחטאת ואמר נמי צמסת את חגיגה (דף יח) יוסף חסיד שצבהוה ו היתה מטפחתו מדרס לחטאת לכך קאמר דאף הרביעי פוסל ובחמישי ענמו יכול לערב בו מאכל קדש שהוא קדש גמור אבל תרומה לחודה דלאו על טהרת קדש אין צה רביעי וקדש לחודה דלאו יו לטהרת חטאת אין בו חמישי כדאמר בסוף פרק קמא דפסחים (דף טז) דלא לישתמיט תנא וליתני רביעי בתרומה וחמישי צדקש ואין לתמוה על התרומה ועל הקדש אין נאכלין כיון דטמאין הם דמאחר דבתרומה ענמה אין צה רביעי ולא צדקש חמישי ליכא איסורא ולפירוש רבינו תם איירי צבא דתרומה בתרומה גרידא וקורא לה רביעי לפי שרואה לערב מיד הקדש ושומרה מהיות רביעי וצבא דקדש איירי צדקש גרידא וחמישי נאכל בנייד הקדש לפי שרואה לאכול עמו קדש הנשמר בטוהרת חטאת ומטמא היינו פוסל כדפירש צבא דרישא: **הנח** לנייד הדמע דאיבא בוית בבדי אבידת פרום. לא צבציל שיהא סתם מיד כן דצפרק אלו עוברין (פסחים דף מד א) יו משמע דאיכא צמסתא כוית צכדי אכילת פרס: שלשה מינין (מיר דף לו) הואיל וזר לוקה עליו צמית צכדי אכילת פרס: אכל

(א) טהרות פ"ב משנה ג, (ב) ו"ל צ"ב בתרא דיומא פ: (א) ו"ע"ש בתוס' ד"ה דליכא,

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה והשלישי וכו' ספינן להאי בהן ושרינן:

שיטה מקובצת

(א) מודי דאסור מדיוקא דייקנין מיניה דאמר: (ב) ושם ושמן דתרומה ולאכולו ומדקא מני ביה שלישי שמעת מינה בחולין: (ג) אבל נגע בשני קודם שיערב בו תרומה: (ד) הלכך לא בעי למיכליניהו בטוהרת: (ה) הקונטרס כפי' קמא נמחקו מלות כפי' קמא: (ו) אמר' בפי' בתרא דיומא אל תטמאו בהם: (ז) דמהתם לא ילפי' שיהא אסור לפסול גופו שהרי אפי' כהנים: (ח) חסיד שצבהוה היה והיתה מטפחתו: (ט) וקדש לחודה דלאו על טהרת חטאת: (י) רבפי' אלו עוברים משמע דבסתמא איכא בוית בבדי אכילת פרס:

(א) נראה ד"ל ואי' משמע דבחולין שנעשו על טהרת הקדש אין נעשה גופו שני לקדש.

